

WITHOUT CAMERA 20 mei – 8 juli 2017

Met trots presenteert Hopstreet Gallery een groepstentoonstelling met werk dat handelt over gevonden beelden. Door middel van manipulatie, knippen, uitsnijden of herdrukken, creëren de kunstenaars een nieuw verhaal.

De boekpagina's – collages eerder – van **Jonathan Callan** (°1961 leeft en werkt in Londen) bestaan uit een aantal verwijderde vormen waarvan de plaatsen opnieuw werden ingenomen door andere beelden. Ze zijn het resultaat van werken die hij vele jaren geleden maakte en waarbij verschillende gezichten een ruimte vulden die andere hoofden hadden achtergelaten. Callan raakte geïnteresseerd in het bedenken van sculpturen of installaties in verschillende landschappen of interieurs. Bovendien probeerde hij eveneens een manier te vinden om de nieuwe objecten te doen opgaan of te camoufleren in de ruimtes die ze innemen. Hij wou de kijker in de val lokken door vormen te gebruiken die natuurlijk lijken te zijn, maar tegelijkertijd ook erg verdacht. Het is zeer belangrijk dat het hier steeds gaat om een proces van eenvoudigweg uitknippen en fysiek vervangen. De kunstenaar vindt het helemaal niet interessant om dit gegeven te realiseren met Photoshop.

Het werk van **Julie Cockburn** (°1966 leeft en werkt in Londen) draait rond gevonden beelden. Haar bronmateriaal doet bekend en vaak nostalgisch aan. Door een gevonden foto te manipuleren, wordt deze gereappropriëerd en krijgt ze een nieuwe betekenis. De beelden die Cockburn gebruikt, hebben hun oorspronkelijke betekenis verloren waardoor ze hulpeloos en kneedbaar worden. Tegenover het generische en wat in massa geproduceerd wordt, plaatst de kunstenaar met de handgemaakte ambacht en een minutieuze aandacht voor detail, niet zozeer als doel op zich, maar om deze fysiek en intellectueel gesleten objecten weer waardevol te maken en ze een ander gewicht te geven. Haar werk behandelt ideeën m.b.t. de genderproblematiek, het conflict tussen moderniteit en geschiedenis, maar handelt ook over gedachten en het denkproces zelf en over associaties die aan verandering onderhevig zijn nu fotografie het digitale tijdperk is ingetreden.

Katrien De Blauwer (°1969 leeft en werkt in Antwerpen) noemt zichzelf "een fotografe zonder camera". Ze verzamelt en recycleert beelden en foto's uit oude tijdschriften en kranten. Haar werk is tegelijkertijd intiem, onmiddellijk corresponderend met ons onderbewustzijn, én anoniem dankzij het gebruik van gevonden beelden en lichaamsdelen die weggeknipt zijn. Op deze manier wordt haar persoonlijke geschiedenis die van iedereen. De collage bewerkstelligt een soort van universificatie die de onmogelijkheid benadrukt om zichzelf te identificeren met één enkel individu, maar wel toelaat zichzelf in het verhaal te herkennen. De kunstenaar wordt een neutraal bemiddelaar: zonder de auteur van de foto's te zijn, wijst ze de foto's toe aan haar eigen interne wereld waarin ze worden geïntegreerd, een wereld die De Blauwer openbaart in de derde persoon.

Ze geeft aan wat is overgebleven een nieuw leven en betekenis, door de beelden van de vernietiging te redden en ze op te nemen in een nieuwe vertelling die intimiteit met anonimiteit combineert. In wezen gaat haar werk dus over het geheugen, meer bepaald onthouden door accumulatie eerder dan door onttrekking. Haar werk herinnert aan de principes van foto- of filmmontage, waarbij de techniek van de cut dienst doet als frame om aan te duiden wat essentieel is.

Karin Fisslthalers (°1981 leeft en werkt in Linz en Wenen) hoofdthema is het menselijk lichaam, zijn non-verbale communicatiesysteem, representatie en identiteitsopbouw. Ze onderzoekt deze aspecten voornamelijk via gevonden beelden en door het proces uit te spitten van collectieve zowel als individuele reflectie in de media op menselijk gedrag. Ze werkt met uiteenlopende materialen zoals film en video, muziek of gevonden foto's. Door het proces van verzamelen, versnijden en weer samenbrengen probeert ze vaststaande meningen open te breken en ruimte te scheppen met als doel te komen tot een dubbelzinnigheid van interpretatie.

In haar werk kiest ze voor terugkerende motieven zoals: handen, huid, de verborgen en vervormde gezichten van sterren. Deze motieven dienen als interfaces voor het lichaam, contactpunten als het ware. We gebruiken ze om te communiceren zonder of voorbij het gesproken en geschreven woord. Omdat de kans bestaat dat men er zich mee identificeert, fungeren de motieven ook als spiegel. Immers, we beschikken allemaal over een eigen lichaam en gezicht. We maken achteloze gebaren en fysiek contact, wisselen blikken uit of kijken in de camera. We ervaren ook tactiel contact met alledaagse dingen zoals geld.

Fisslthaler poogt voorstellingen te dissecteren en structuren en karakteristieken bloot te leggen van de media die ze weergeeft. Voor haar is het een manier om die voorstellingen te reactiveren waarbij ze elke overeenkomst extra in de verf zet om de ambiguïteit en de complexiteit te benadrukken die hiermee gemoeid is.

Noé Sendas, geboren in België (°1972 woont en werkt in Berlijn), begon een reeks werken getiteld: de "Peeps". Deze werken zijn gebaseerd op vintage erotische afbeeldingen met de afmetingen van een prentbriefkaart en werden bewerkt met directe, meestal enkelvoudige, geometrische vormen en vervolgens opnieuw in hetzelfde formaat herdrukt. De *Crystal Girl* en de *Peep* series zijn zwart-wit afdrukken op ruw papier, die de originele foto's, daterend uit de vorige eeuw, facsimileren.

In delicate kaders gevat en geïnstalleerd in evenwichtig uitgebalanceerde groepen, creëren de assemblages vaak een bepaalde omstandigheid of atmosfeer. Alleen en zelfs meer als een 'veld', treden ze op als kernen van herwonnen glamour. Ze bouwen als doorschijnende retina's een beeld op, vol van smaak, nobele gebaren, exclusieve vormen, culturele kruisbestuivingen en onder dat alles een diepe onbestemdheid.

De bijna dogmatische afwezigheid van elk herkenbaar gezicht - ze zijn allemaal verborgen, geërodeerd of bedekt - versterkt alleen maar hun kwetsbare noblesse. Sendas wijst erop: "Al mijn gemanipuleerde foto's zijn gezichtsloos of, zoals ik het graag zelf zeg, 'Naamloos'" - "alsof ze net op de archeologische site van Glamour gevonden werden".